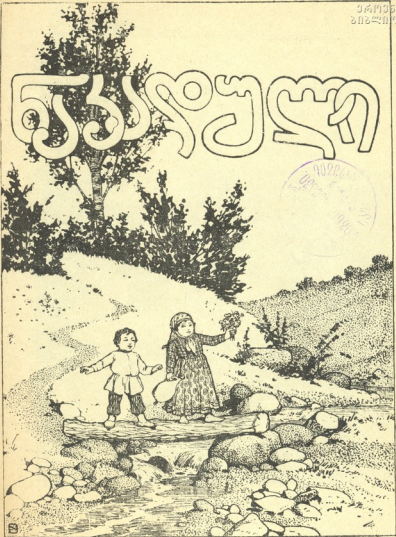
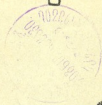

6979

ქართული
ნაციონალური
ბიბლიოთეკა

საქართველო

საქართველო ქურონალი მცირეწლოვანთათვის

1914 მ ა ი ს ი. № 9

მედიკალი

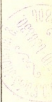
ქვეყნული
ბიბლიოთეკა

წილისადმი 80-X.

№ 9.

მაისი, 1914 წ.

240

უცხო სტუმარი.

შ ი ნ ა ა რ ს ი:

I—უცხო სტუმარი,—სურათა	1
II—ნაკადულის მკითხველები: 1) ანიკო, 2) ბიძინა და 3) მიშიკო აბესაძეები—ქ. განჯა. 4) გენო, 5) ვა- ხტანგი, 6) ლენო ნეიშანები—თბილისი. 7) ნინო ტიქოძე—თბილისი. 8) შოთა, 9) ნუნუ, 10) ბი- ძინა და 11) ნათელა დედაბრიშვილები.	3
III—სასწავლებელში,—დექსი შიო მღვამეჯისა	4
IV—ორი დედოფალა,—(დასასრულა) ნინო ნაკაშიძისა.	7
V—აშული,—დავ. კიდიხანიძისა	12
VI—მგლის დედობა,—დექსი გ. ქუჩიშვილისა.	14
VII—გრძნეული.—ზღაპარი (თარგ.) ივ. როსტომიშვილისა.	19
VIII—გასართობი: რებუსი და ილსნა.	24

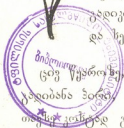
მ. ბ. ა.

საქართველოს
საბავშვო ლიტერატურის
საქართველოს

სასწავლებელი.

(ძღვნად მასწავლებელს—ლიზა ხოჯაშვილის ქლს)

ამოფრინდა აღრიხნად
თვალ-ქუქუნა ქალი თინა,
გადიკითხა გაკუთილი
და სევისკენ მიიბინა.

ცივ სეპროსე, საჩქაროსე
კადიბანა ჰილი, სელი,
თეჟე კონტად კადისეა
ტუნ-კობშიამ სავარცხელი.

დაუტანა აბგას მკვირცხლად
სურეს მოიღო სელ-და-ხელა;

დედისკან დამტკბარ ჩაით
 ეელიც-კი ვერ ჩაისკვლა.

მძობელს უთხრა: მორიგე ვარ,
 აღრე უნდა მივაძურო,
 რომ სკოლაში მიმსულელ-მიმსულელს
 დაუხვდე და უთვალურო...

რაც ღონე აქვს ძირბის თინა,
 მიცუქცუქებს უკან ელო;
 — გოგოებო, დამიცადეთ, —
 გამწარებით ჩხავის ჰელო.

ჩამორჩენილთ უსწრობს ნანო
 სტკენუთა და სირბილითა;
 არაფის არ ჩამორჩება
 ის კუდრაჭა სირბილითა.

თან იძახის — გამოიქეთ,
 ვინაც გინდათ მისულა წინა;
 დაბდურებო, ვერა ვსუდაეთ —
 თინამ კიბუც ბირბინა...

ბგერ სკოლაც. ურმათ მოვებრე
 ბიუნსე გადმოდგარა;
 ზატარების მსერა-ცქერით
 ჯერაც კიდევ ვერ გამძღარა.

კულში ამბობს: მართალია —
 არ დაკრულა სკოლის ზარა,

მაგრამ კი სჯობს ადრე მოსვლა:
გამხსარეთ ჩქარა, ჩქარა!

ქონორზე სელს მალ-მალ ივლეებს:
გვეგონებათ—რაბე სტკივა;
არა, არა, დელაფს, ფრონაფს,
სინარულის ცრემლი სცვივა.

ეურს უტკობს და თვალს უამებს
მოწაფეთა ჟრიაბული;
ეუკლას ლოცაფს ერთხაირად,
როგორც მძობულ დედის გული...

გაიფსო და გაიჭიკნა
სკოლის ესო, არე-მარე;
ამ ტკბილ გრძნობით, ამ სიმდიდრით
დძერთო, ეუკლა გახსარე!

შოი მღვიმელი.

საბავშვო
საზოგადოება

ორი დედოფალი.

(დასასრული).

ადლობელი ვარ, მანამ: მე დიდი ხანია ვნატრობდი მსეთა მსეს. დედას არ ჰქონდა ამდენი ფული... ერთი ბაბსი ღირს, განა... მადლობელი ვარ!

მოხუცი დახარბ. ეკამ მოხვია მას მკლავები და აკოცა, როგორც მამას. მე მხლიან კარგად დაუინახე: მოხუცს ცრემლები მოადგა თვალებზე. თათარი მსიარულად იღიმებოდა. გამკლავლ-გამომკლავლნი გვიეურებდნენ და უკვლას მსიარული სასე ჰქონდა. მეც სისხრულით აღარ ვიყავი, მაგრამ გაღიმებაკი არ შექმლო. ეკამ ისევე წამოიკიდა ტომარა და წამოკუ-

დით შინ. შემოვედით თუ არა ჭიშკარში, ტვირთი მარტო და მახილით გაუიქცეთ სახლისაკენ. დედა შემოვეება შვილს.

— აბა, ნახე, დედიკო, რა მახუჯა კეთილმა მოხუცმა... აბა ზედ იკიდა. ნახე, დედილო, რა მძევნიერია. კაბა შეუკვროთ... როგორ მივვარს...

ძველი სარდაფის მცხოვრებნი მოგროვდნენ ჩემ სანახავად. კარვ სანს გადავიღოდი ხელიდან ხელში და ვეკლა მიღლებსება. ბოლოს შემოვიხეინე ოთახში. დედა-შვილნი ორივენი შეუდგნენ ჩემთვის კაბის კვრვას და შემოვიკვრეს კიდევაც. აი, სომ სედავთ, ქალბატონო მიმი: სომ მისდება? თუმცა ცოტათი გრძელა, მაგრამ მე სომ ბევრეი არა ვარ, რომ მოკლე კაბა ჩავიცვა. მომრთეს და დამხუეს მავიდასე მეორე დღისათვის მომზადებულ წითელ კვერცხებთან და ჰასკასთან. დამეკიკვამ თავის ლოჯინში დამაწვინა. აღდგომას თვითონაც სწორედ ჩემსავით გამოეწყო. სომ დაინახეთ — დღესაც ის ახალი კაბა და ახალი წულები აცვია, ქალბატონო მიმი, და ძველი დღე არ მიმორება: საუღარსედაც უროთ ვივავით. დღეს-კი აქ წამომივანა სასვიროდ და თქვენც ვაკვანით. ამასე მეტი ბედნიერება, რაც გამოვიარე, ვანა იქნება, ქალბატონო მიმი!

— დიდა, მხეთა მხე, შენ მართლაც ბედნიერი უოფილსარ! იმაზე კარვი რადაა, როცა გრძნობ, რომ სხვას ბედნიერება მიანიჭე, მაგრამ ახლა-კი ჩვენ ჰატრონებს ჩვენ ორივენი დავავიწვდით. სედავ—ბავშვები როგორ მიიფანტ-მიიფანტნენ. მოსალამოვდა, და ზოგი სასლშიც-კი წავიდა.

— არა, რას ბძანებთ: თავის დღეში არ დავიჯერებ, რომ ვეკამ დამივიწყა. თქვენი გამდელიც აქ არის. ოჰ, რა სასიამოვნოდ გავატარე დრო თქვენთან.

— გამდელს რასაკვირველია არ დაგვივიწყდები. მაგრამ გამდელს განა უეგარჯ: რაქმე ის არის, რომ უეგარდე ვინმეს. მე, მართალია, რუსიკოს უეგარჯარ, მკოცნის კიდევაც, მაგრამ, რომ მომავონდება ჩემი მონახლის ბუდი... ქაღბატონი მონახლედ გადააქცია. აქაც, შენ გკონია, თვითონ წამომიყვანა? მართალია, მინიდან სელით გამომიყვანა, მკოცნიდა კიდევაც, მაგრამ კსაში მობესრდა, გამდელს მიძცა, და გამდელის ამბავი სომ იცით: ამომიღო იღლიაში და ისე მომათრია. ასლაც ისე წამათრევს, თორემ ნახაუ—აი... ვაი... თმა!.. თმა!.. ავა'საკი, ავა'საკი!.. მოძკლა, მოძკლა!..—შეჯევირა უცებ მიმიძ და გადავარდა სკამიდან.

— ხა-ხა-ხა! — გაისმა ხარხარი: — ჯავითრიე მიძი თძით, — უუურე უუურე! — გადაინარსარა ლეომ, რომელიც სემად მიეზარა ამ დროს დედოფალას, სტაცა თმაში სელი და ძირს გადამოაგდო.

— დმერთო-კი მოძკალი! — შესძხხა გამდელმა და წამოხატა, — რაღა ვქნა ახლან: კასტესე შენ ცუღლეტო, ცელქო. დაციცა — დედან უთსრა! — აიღო სელში დედოფალია და დაუწყო სინჯვა. — მადლობა დმერთს: არ კატესილა; თვალებს ისევე სუჭავს; თმა აუკლეჯია ცოტათი, მაგრამ არა უძაფს რა: ამის დაწებება შეიძლება.

— ხა-ხა-ხა! მესხდე, მესხდე: იქ მუორე დედოფალია რა ჯოჯოა, სეღავთ? ისიც მოვიტაცოთ, — ეუბნებოდა ხარხარით ლეო თავის ამხანაგებს, რომლებიც ერთად შეჯგუფილიყვნენ მორი-ახლოდან უცქეროდნენ მხეთა-მსეს და ხარხარებდნენ.

სწორედ ამ დროს მოიბინა შეშინებულმა ვეკამ, აიღო თავისი საუვარელი მზეთა-მზე, აკოცა და ჩაისუტა კულში.

— მოიცა, მოიცა: დაგმაღავ, უბუძი ჩაგისვამ: — იმ ბიჭებმა არ წამართუან შენი თავი და არ დამიმტვირონ, — წაჩურჩულა მან და ფრთხილად ჩაისვა უბუძი მზეთა-მზე. გამდელმა კი ამოიღო ალღიაში მიმი და წავიდა რუსიას საძებრად, რომ შინ წაუყვანა.

— ლეო, რუსია, წავიდეთ შინ! — უძახოდა ის ბავშვებს.

— ოჰ, ოჰ, ოჰ, — უამბობდა მიმი თავის ამხანაგ დასახინრებულ დედოფალებს. — რა შიში გამოვიარე. კინაღამ მეც თმა არ გადამაგლიჯა იმ ბავსაკმა.

— სულ ერთია: დღეს თუ სვალ ეს დღე მოკვლის; ჩვენ ბედი არც შენ აცდებია, — ამბობდნენ საწვალდი დასახინრებული დედოფალები ელექტრონით განათებულ, დიდ, სუფთა ოთახში, სადაც ერთ კუთხეში მრავლად ეყარა სხვა-და-სხვა სათამაშოები.

— ის-კი რა ბედნიერია, — ამოიხუნემა მიმი.

— ვინა, ვინა, მიმი? — ჰკითხეს სათამაშოებმა.

— მზეთა-მზე, რომ იცოდეთ, როგორ უფრთხილდებიან, როგორ უყვართ! მე გამდელმა იდლით წამათრია იქითაც და აქეთაც. ის-კი უბუძი ჩაისვა იმისმა ჰატრონმა, ჰატარა ვეკამ. მერე რომ იცოდეთ: სიცელიც-კი არ იცის, უბრალო აბაზიანი დედოფალაა, და მე-კი...

შუა ოთახში მაგიდასთან იჯდა საძილოდ გამწვანებული რუსია. გამდელი უძლიდა მას თოვლივით თეთრ, რბილ ლოკინს.

— მამ დედა არ არის შინ, გამდელო, არც მამა? დღეს არ მოკლენ ჩემ საკოცნელად? — ეუბნებოდა რუსია გამდელს.

— არა, დღეს არაფერ არ მოვა.

— შენ, შენ ხომ მ-ინც მიახლოებ ვლახარს?

— არა, განაცხადი, დღეს დიდიხე უსლახროდ: არა მცა-
 ლია, და სხვად გიახლოებ უსლახროდ.

— მამ მიმი მომიკვანე, აქ დასვი ჩემ ლოცინთან, იმან
 მინც მიუერთს.

ბავშვი ჩაწვა ლოცინში. გამკვლამ დაესვა წინ დედოფა-
 ლა და წაუღია. მიმი იჯდა რუსიანს წინ სკამზე, თავისი
 დიდრონი ცინფერი თვალებით შესცქეროდა მას & ფიქრობდა:

— მადლობა დემურს, რომ არაფერ მოვიდა დღეს, თორემ
 არც-კი მოვდივარდები. ოჰ, სეტყვი ტირილი მინც შემე-
 ლოს, რომ გამოვსატო ჩემი მწუხარება.

მსეთ: მსე კი ამ დროს იჯდა ეკასა და დედამიძის ზირ-
 დაზირ ზაწია ჭრბატი განათებულ სარდაფში და თავისი წვრი-
 ლი მხვი თვალებით შესცქეროდა მათ. დედა-მეილი ვახშამს
 შეეცხვოდნენ, ვუკლს და ზურს და მსიარულად ლაპარაკობდნენ:

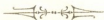
— ისეთი მშენებრი დედოფალა ვახსე დედილო, — ამბობ-
 და ეკა, — ისეთი დიდი... თვალებს სეჭავს, იცინის. ჩემი მსე-
 თა-მსე და ის ერთად დაესვით სკამზე და დაუბარეთ — ერთმან-
 ხეთს ელაპარაკეთ... როგორ გვინდა, დედილო, ელაპარაკებ-
 დნენ თუ არა?

— ელაპარაკებდნენ, უსათუოდ ელაპარაკებდნენ: მსეთა-
 მსე უტეოდა, რომ შენ დედის საუბარელი, დედის თვალის
 ხინი ხარ, — უთხრა დედამ სიცილით და ხაჭკოცნა შეიღია.

დედა-მეილი დიდხანს ეაღერებოდნენ ერთმანეთს.

მსეთა-მსე უცქეროდა მათ და ფიქრობდა:

— ოჰ, რა ბედნიერი ვარ, რა ბედნიერი. სეტყვი კაღი-
 ძემა მინც შემეღლოს, რომ გამოვსატო სისარული.

ა უ უ ლ ი.

I

აბედულად ჩამოჰკარ მხრათვი, ჰეარში ნუ
ათამაშებ ტუილ-უბრალოდ, როგორც
დალაქი მაკრატელს; ჯორს ნუ უსლო-
ებ: წააქცევ; აუენება—სათაბაღა; თავი-
სუფლად შემოსვიე სელი ჩანახს!—ეუბ-
ნება შეგონების სმით ოსტატი—მკოსა-
ნი ათი წლის უსინათლო ლუკას, რო-
მელიც სვალ აზირებს გასვლას ქალაქში

თარით სააშულოდ.

ზატარა ლუკაც სცდილობს ჰირნათლად შესრულოს სა-
უვარელი ოსტატის რჩევა.

— ადსდე—ეგ, თა—ამა—არ, დედო—ოფა—ალო,

—სტირისო—ო შენთვი—ის საქა—ართვე—ელო!—გაი-
ძახის ახლა დანჯდრეული სმით ოსტატი სიმღერას და თავ-
მოძწონედ შეიურის მხრებზე ქართული კაბის ეურთმაჯებს.

ზატარა ლუკაც ეურადღებით იმეორებს ოსტატის ლექსის
თავისი ზილის სმით და უცნაურად ატრიალებს თვალის თე-
ორ კაკლებს. მისი ნორჩი, ახალგაზდა სმა რაღაც არ ესამე-
ბა აშულების სკოლის ძველებურ დარბაზს. დაბალი, ვიწრო,
კრძელი, დაურდნობილი მოხუცივით ბოძებსე, ზატარა რკინის

მოაჯრინანი ფანჯრებით მოგაკონებს იგი უფრო სატყუარად,
 ვიდრე თავისუფალ ხელოვნების ტაძარს.

ხვალინდელ დღიას ლუკა მოელის მოუთმენლად, გულის
 კანკალით. მოკლებული მშობლების ტკბილ ალერსს, ბუნების
 'სღაპრულ სიტუაციის სილვას, გაატარა მან შავ-ბნელი დღენი
 უსინათლოთ სკოლაში და დიდის ტანჯვა-ვაებით შეისწავლა
 თარსე დაკურა და სიმღერა, რათა იკრძმოს ერთად-ერთი
 მისთვის შესაძლო სიტკბოება საკუთარი ოფლით ჰურის მოჴ-
 ნისა.

II

დაღამდა. მსემ დიდი ხანია მოისვენა. აპრილის სურნე-
 ლოვან, მსუბუქ ჰაერში სცურავენ ფრთა-მკვირცხლი ღამურები;
 ჩასუტული მერცხლები მიღში კვანძიან; ბედნიერი ადამიან-
 ნიც მისცემია გასაფხულთან ერთად გაღვიძებულ ტკბილ ოცნე-
 ბას. ერთად-ერთი ლუკაა უბედური. იმან მოიარა თითქმის
 მთელი ქალაქი, საშინლად მოიქანცა, ხანგრძლივი დაკურისა-
 გან ხელები დაუდუნდა, სიმღერისაგან სმა მიღად დაჰპარგა
 და იმოვა სულ რამდენიმე გროში. საცოდავი ლუკა ხვალ
 ვეღარ გავა სამუშაოდ; ვერ აიტანა მძიმე შრომა.

— მამ რითი უნდა ირწინოს თავი, როდესაც კახეოფილ
 ადამიანს სმა-წასული ამულის სიმღერა არ ესაჭიროება?!

დავ. კილოსანიძე.

მგლის დედობა

აწაწინა მგლის შვილები
ულრან ტყეში ბახობდნენ;
დანდობილნი, მტრის არ მცნობნი,
შიძს და საფრთხეს არა გრძნობდნენ.

ღმერთო ჩემო, ნეტა ასე
რად გვიწერებ დედა სძირად?
თუ ვუყვარვართ — რათა გვტყუნიან —
გვიყვარებ უფრო მუირად?

განა უბელვართ? მაგრამ სძირად
რად გვიხუტებს იგი გულში!
ხუ თუ მტრობაც ურვეა
დედის ნეტარ სიყვარულში?

რა ეოვდა ჩვენი ეოვდა, —
უარესსე უარესი;
დაიწვეულოს ჩვენი მოდგმა,
დაიწვეულოს მკვლელების წესი.

მოდით, მძებო, გამოუტყდეთ,
 ნუ დაუფარავთ, უთხრათ ეველა:
 იქნებ ამით მაინც ვპოვოთ
 მოსვენება, ხსნა და შველა.

როს დაბრუნდა მინ ძუ-მკელი
 და ბუნაკში შექუო თავი,
 ერთად წარსდგნენ ლეკვები და
 გაუძღვანეს სამდურავი.

შეილთა სიტყვა—სავეედურმა
 თუძცა ძლიერ შეაწუსა,
 მაგრამ მაინც დედა-მკელმა
 არაფერი უპასუსა.

ერთხელ, როცა გარეყრავი
 ძლევის ნიძნად ფრთასა ძლიდა;
 როს სღვის ღელვა დაუდგრომი
 აღმასივით ტაღღებს სთლიდა;
 ტუის ფერია, ტუის შრიაღში
 ცეკვაჯდა და კისკასობდა;
 როს შხის სხივი, ცელქი სხივი
 მთის მწვერულსე თამაშობდა,—
 მკელს ეძინა; მხოლოდ შვილებს
 ჯავრით ვეღარ მოესვენათ
 და მშობელი იმ დროს თითქოს
 მეტ მკაცრ მსეცად მოეჩვენათ.
 მისი კმინვით, შრისხანებით

ცაცაცსებდნენ,
 შიშით თრთოდნენ,
 მაგრამ მძინარ დედის კლანჭებს
 სად კასცლოდნენ—
 არ იცოდნენ.

ამ დროს უცებ შორი-ახლოს
 ვრუდ მოინძე ხმაურობა:
 ეეფას ჰგავდა ძაღლებივით;
 მტერს ეძებდა შავი მტრობა!

აიძალენ ფრინველები,
 აჭახჩახდა ტეის შოშია,
 და ქურდულად მონადირეს
 მოუძლოდა წინ გომია.

ვაიღვიძა მუისეუ მკელმაც,
 წამოიჭრა რისხვით ზედა;
 მუილებს უთხრა. აბა ძაღუ
 გაწექითო მიწა'ზედა.

თუღლი ძაღლა არ აიღოთ,
 თორემ მტერი შევაძმნეუთო;
 ვაიტურნეთ, განიბებეთ,
 მხოლოდ გული გქონდეთ მხნეთო.

სთქვა და გასტა მოძვლისკენ;
 დუშიხნა კაცმა თოფი;
 იგრიალა, ვერ მოარტვა:
 მოერია ზირზე ცოფი.

გაქანა, ევა მხეცი.
 ამ დროს კაციც მასა ჰგაგდა.
 მათი ბრძოლა, მათი დრტყინვა,
 თვით ზირუტყუსაც შეჰწარავდა.

გულ-მძვინვარე რუხმა შკელმა
 მონადირე დასცა ძირსა
 მაგრამ კაცი გონს მოსული
 არ შეუდრკა გასაჭირსა.

ამოიღო ფერდში დასცა
 ზირფოლადი მას ხანჯალი;
 გადმოჰსეთქა სისხლის დუარმა:
 დაუბნელდა ნადირს თვალი.

შეერთა შკელი და გაიქცა;
 გზა-გზა სისხლის წვიმას ღვრიდა,
 არ მოეშვა მონადირე —
 დაჭრილს უკან გაჰკიდა.

შვილები-კი, შკლის შვილები,
 უძლურების ცრემლსა ღვრიდნენ
 და განწირულ დედის ქცევას
 უს:ფუძვლოდ ასე ხსნიდნენ:

ტყუიის წვრად გაგვიმეტა
 უსირცხვილო მშობელმაო;
 თავს უშველა და გაიქცა
 ჩვენმა უარყოფელმაო.

ფუჰ! რა უთხრა ისეთ მშობელს —
სამბაკელს და უკრძობსაო,
ვისიც ვალი მშობლიური
შვილებს გულის არ უთბობსაო.

დაკოდილი დედა-ძველი
გადაურჩა ტყუიას მტრისას
და ბინდიას, სისხლიანი,
დაუბრუნდა ბუნავს ტყისას.

მიეფერა ზატარა მკლავს,
უთხრა: მტრისგან გიხსენითო,
მე-კი ვკვდები, საუფარლებო, —
დამეზარდეთ სილხენითო.

დაისსომეთ: როცა ჩემებრ
გვეოლებათ თქვენც შვილები,
გაქეცით, რომ თან გაგვევით
მონადირე და ძაღლები.

ამით, შვილნო, თავს აცდენთ
მათ სიკვდილს და განსაცდელსა,
თქვენ მშობელსაც ასახელებთ —
მშობელს მუდამ საუფარელსა.

ესა სთქვა და მოკვდა მხეცი
შეწირა მსხვერზლად შვილებს
და მას აქეთ ის ობლები
მიხვდნენ დედის გაკვეთილებს.

გ. ქუჩიშვილი.

ბ რ ძ ნ ე უ ლ ი.

(ზღაპარი).

I

ეო ერთი ქურივი — ჭეჭადა ორი ქალი. უფროსი ისე ჭეჭადა დედანს სახითა თუ სასიათით, რომ, ვინც-კი ნახადა, ეკონა — დედანს ვსედაყო.

დედა-კი ისეთი ამწარტყენი და მოურიგებელი იყო, რომ არაუკის შექმლო მასთან ცხოვრება და გაძლევა. ასეთი იყო მისი უფროსი ქალიცა.

სულ სსვანადირი იყო უმცროსი ქალი: ის ზირ-წავარდნილი მამა იყო, თან ისეთი ღამაზი და კეთილი, რომ იმისთანა სსვა არაუკინ ენახათ...

დედას უფროსი ქალი უეგარდა და უმცროსი-კი ეჯავრებოდა: სასლში ეოველ საძუქმოს უმცროს ქალს აკეთებინებდა და უფროსს-კი ანებებებდა; უმცროსს დიდი კოკით ორისამი ვერსის მანძილიდან წეაღს აზიდებებდა და უფროსს-კი ლიტრით მიწოდებებდაც არ ვარჯიდა...

ცხოვრობდნენ ასე. ქალები მოიხარდნენ და გასათხოვრები ვახდნენ...

ერთხელ, როცა უმცროსი ქალი წეაღსე კოკას ავსებდა, მოვიდა ერთი დედაკაცი და უთხრა:

— ღმერთი ვაგაბედნიერებს, შეილო, წებლი დამაბუკუნე!
 მორი გზით მოუდივარ და მწუერთა!

— დაბძნდი, დედი; ახლავე მოგართმევ! — საჩქაროდ ვაავსო კოკა ცივი, ახკარბ წელით და მინართუა ბებერს. ბებერმა სარბად მოიუდუე კოკა. ქალმა დაინახა, რომ ბებერს კოკის დაჭერა უჭერს, წამსვე ხელი მიაბველა და იმ დრომდე არ გაუშვა კოკას ხელი, სანამ ბებერმა წელის დაღვევა არ გაათავა. როცა მორბა წელის სძას, კმაყოფილმა ბებერმა უთხრა ქალს:

— შენ ისეთი კეთილი და თავზახინი უოფილხარ, შეილო, რომ უსახუქროდ არ მინდა ვაკომუა: — დღეიდან, რამდენ სიტყვასაც იტყვი, იმდენი მარგალიტი და აღმასი ვადმოკცვივა ზირიდან.

გრძნეული მიეყარა; ქალი-კი მინ წამოვიდა...

II

ქალს მინ დედა გაანსხლებული დახვდა. ქალმა შეამჩნია ეს და უთხრა:

— მანატე, დედილო, რომ დღეს ასე დაუიკვიანე!..

ამას თქმა იყო, და ქალის ზირიდან, მართლაც, სამი მსხვილი მარგალიტი და სამი მშვენური აღმასი ვადმოვარდა.

— ამას რას ვხედავ, შეილო, — (ეს ზირველი შემთხვევა იყო, რომ დედამ მას „შეილო“ უწოდა) სთქვა ვაკვირვებით დედამ: — შეჩვენება, თუ მართლა მარგალიტები და აღმასები კცვივა ზირიდან?

აქ ქალი მოუწვა და დაწვრილებით უამბო დედას, თუ როგორ და რისთვის დაასახუქრა იგი ამით ერთმა უცნობმა

ბებერმა. ქალი ლაპარაკობდა და მარგალიტები და აბრეშუნი უღვევლად მოდიოდა მის ჰირიდან!..

— გრძნეული ეოფილა, შვილო, ის ბებერი, გრძნეული! დამიძახე შენ უფროს დასაც: ისიც წავიდეს წუბალზე; იქნება იმასაც მისცეს იმ გრძნეულმა ამისთამა სასუქარი. აქ მო, შვილო; ნახე—შენს დას რა სცვივა ჰირიდან ლაპარაკის დროს,—გასძახა დედამ უფროს ქალს.

ქალი მოვიდა და დედამ განაგრძო:

— ასლავე წადი, შვილო, წუბალზე; ნუღარ დაიკვიანებ, და როცა ბებერმა წუბალი კოხოვოს, დააღვეინე, და შენც ისე დაგასახუქრებს, როგორც შენი უმცროსი და დაუსახუქრებია...

— როგორ არა: ასლა წუბალს, წავალ ამის კულისთვის?—უპასუხა მკვანვედ უფროსმა ქალმა.

— როგორ თუ არ წახვალ? მე გიბრძანებ ასლავე წახვიდე,—უთხრა გაჯაფრებით დედამ...

ქალი წავიდა, მაგრამ კნახე სულ ჯაფრობდა და ბუსღუნებდა. ქალმა თინის კოკით წასვლა არ იკადრა, აარზია მის საუკეთესო ვერცხლის სურბ და თან წადილა.

III

ქალი მივიდა წუბაროსთან თუ არა, ის გრძნეულიც მამინეუ იქ განნდა ასლაგანდა დედაკაცის სასიო და უთხრა:

— ღმერთი გაკაბედნიერებს, შვილო, წუბალი დამაღვეინე; მორი კნით მოვდივარ და ძლიერ მომწუქვარ...

— განა იმისთვის მოველ აქ, რომ უველას წუბალი ვახვებ, —უპასუხა ქალმა გაჯაფრებით!.. შენთვის არ მომიტანია ეს ვერცხლის სურბ!.. აი წუბალი; მიდი და დალიე!..

— უსრდეული და უკულო ეოფილსარ, ქალი! მაგახე რა

გაჯაფურებს; არ გინდა დამალევიყო, ნუ დამალევივარ?! — მარჯვენა
 ერთი მეც შესაფერ სახუქარს მოგვამ: დღეიდან, ვიდრე შენი
 და გათხოვდებოდეს, რამდენ სატყუასაც იტყვი, იმდენი კენჭი
 გადმოგცვივა ზირიდან!..

სიტყვა ეს თუ არა, გრძნეული მიუფარა და ქალი-კი მინ
 წამოვიდა.

დაინახა დედამ ქალი თუ არა, გამოეკეცა და მოკომენლად
 ჰკითხა:

— აბა, შეილო, ნახე ის გრძნეული თუ არა?

— ვნახე, დედი. მაგრამ სჯობდა რომ არ შენახა!.. ასე
 მითხრა: რამდენ სატყუასაც იტყვი, ვიდრე შენი და გათხოვ-
 დებოდეს, იმდენი კენჭი გადმოგცვივა ზირიდანაო...

გაათავა ამის თქმა თუ არა, მართლაც თურამბეტი უბრა-
 ლო კენჭი გადმოუვარდა ქალს ზირიდან...

— ვაი ხეშს თავს და ხეშს დაღუპვას: ეს რა რისხვა მო-
 ძველინა მე უბედურს!?! — სიტყვა დედამ და წაიძინა თავში სელე-
 ბი... — სულ შენი უმცროსი დის ბრალია, მავ ქაჯისა, მავი-
 სა: მე ვახვევებ სეირსა. — შემოვარდა გაანჩნლებული სახლ-
 დი, ეცა უმცროს ქალს, რომელიც იმ დროს თავისთვის წინ-
 დანა ქსოვდა ტახტზე და დაუწყო უდანამულოს უწყალოდ
 ცემა.

ქალი გარეშ გამოვარდა, გაიქცა და ტყეში დაიმაღა.

IV

სწორედ ეს დრო იყო, რომ იმ ქვეყნის მეუღის შვილი
 ნადირობიდან მინ ბრუნდებოდა. დაინახა მტირობლი ქალი,
 მივიდა და ჰკითხა:

— ვინა ხარ, ან რას აკეთებ აქ მარტოკა და რად სტირი?
 ქალმა უპასუხა:

საქართველოს
საბავშვო ჟურნალი

— დედამ უსამართლოდ მცემა, ხემა ხელმწიფე, ტყის შუვაფარე თავი!

ამის თქმა იყო და ქალს კვლავ მარგალიტები და ალმასები გადმოსცვივდა ზირიდან. მეფის შვილი გამტკრებული დარჩა ამ სანახაობაზე და სთხოვა ქალს აეხსნა მისთვის, რას ნიშნავდა ეს ამბავი. ქალმა უველაფური დაწვრილებით უამბო მეფის შვილს და ალმასები და მარგალიტებიც ულაკვლად გადმოსდიოდა ზირიდან...

მეფის შვილს ისე მოეჩვენა ამ ქალის ეოველი ნაამბობი, რომ შეუუვარდა, წამოეყენა მინ და ჯვარი დაიწერა მასზე. **ფ. როსტომაშვილი.**

რ ე გ უ ს ე ბ ი.

(წარმოდგენილი სოფიო ელენტიის-მეორე).

I

გაზაფხულის
უკანასკნელი
თვე.

ს

”

ვ

ვ

’

ს

”

უ

”

რ

ჯ

2”

ს

II

(წარმოდგენილი ვანმანის-მეორე).

კ

’

გ

7”

”

მ

დღესასწაული
წლის დასა-
სრულს.

ქართველ
პოეტის
სახელი.

’

’

ს

ა

საუფლო
დღესასწა-
ული.

’

ს

მე გ № ში მოთავსებულ შარადების და რეგისტრის აღსნა:

1) სარსარი. 2) ჭაობი.

3) რეგისტრის გამოცნობასა ბეგრძი რამ ფიქრი უნდაო.

„ნაკადული“-ს რედაქციაში

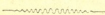
ღ ა

ეროვნული
ბიბლიოთეკა

წერა-კითხვის საზოგადოების წიგნის მაღაზიაში იყიდება შემდეგი წიგნები:

- 1) **ბომის თავგადასავალი**, — თბ. მარკ ტვენისა, თარგმ. გრ. ყიფშიძისა, ფასი 50 კ.
- 2) **რას გვიამბობს ოთახი**, — თბ. ავენარიუსისა, თარგმ. გ. ჯაფარიძისა, ფასი 20 კ.
- 3) **დასურათებული ასაწყობი ანბანი**, — ფასი 1 მ. 20 კ.
- 4) **სკრუჯი და მარლერი**, — საშობაო მოთხრობა, ჩარლზ დიკენსისა, თარგმანი ნინო ნაკაშიძისა, ფასი 25 კ.
- 5) **დასურათებული საუმაწვილო მოთხრობები** ჰ. ჯ. ანდერსენისა, ერ. სეტ. ტომპსონისა, გ. ინსაინისა და რ. კიპლინგისა, ფასი 30 კ.
- 6) **ბავშვობა და სიყრმე**, — მოთხრობა ლევ ტოლსტოისა, თარგმ. ნინო ნაკაშიძისა, ფასი 60 კ.
- 7) **ორი მხატვარი**, — თარგმანი დ. ავალიანისა, ფასი 15 კ.
- 8) **სამშობლო ბუნების სარკე**, დასურათებული საუმაწვილო მოთხრობები, — ივანე ელიაშვილისა, ფასი 30 კ.
- 9) **შობა**, მოთხრობა გურიის ცხოვრებიდან, — ნინო ნაკაშიძისა, ფასი 5 კ.
- 10) **ახალგაზრდა მეფის სიზმარი და დევი-ეგოისტი**, ორი მოთხრობა ოსკარ უაილდისა, თარგმ. ივ. მაჭავარიანისა, ფასი 5 კ.
- 11) **დათო**, — ირ. ევდოშვილისა, დიდების მამაებელი, თარგმ. ალ. შანშიაშვილისა, ფასი 5 კ.
- 12) **მოთხრობები**, — ლავერლეფისა და სხვა უცხო მწერლებისა 5 კ.
- 13) **ივანე-არქანი**, — 125 დასურათებული, პატარა მოთხრობა, ავტორის სურათით, ალ. შირიანაშვილისა, ფასი 75 კ.
- 14) **ბიძია თომას ქოხი**, — რომანი ბიჩერ-სტაუესი ზანგთა განთავისუფლების დროისა, სურათებითა და ბიოგრაფიით, თარგმანი მ. კლიშიაშვილისა 1 მ. 25 კ.

53

1914 წ. მიიღება ხელის მოწერა

დასურათებულ საყმაწვილო ჟურნალს საქონისადაც
გაქვს იქვე

„ნაკადული“ - ზე

◀ წელიწადი მათე ▶

ჟურნალი გამოვა ჩვეულებრივი პროგრამით, საგანგებოდ არჩეულ სარედაქციო კომისიის ხელმძღვანელობით; წლიურ ხელის მომწერლებს მიეცემათ:

24 წიგნი „ნაკადულისა“ **12** წიგნი „ნაკადულისა“
მცირე წლოვანთათვის. მოზრდილთათვის.

36 სუნათს ნაკადულის I-ლ გვერდზე.

საჩუქრად 1914 წ. ორივე გამოცემის წლიურ ხელის მომწერლებს მიეცემა წიგნი: „მიწის ძვრა და ცეცხლის მფრქვეველი შიგები“ (მრავალი სურათებით) გიორგი ანთელიძისა.

ფასი ჟურნალისა: წლიურად ორივე გამოცემა—5 მ. ნახევარ წლით—3 მან., ცალკე-ცალკე მცირე წლოვანთათვის **24** წიგნი—3 მან., მოზრდილთათვის **12** წიგნი—3 მან. ფულის შემოტანა შეიძლება ნაწილ-ნაწილადაც.

საზღვარ გარედ: ერთი წლით 7 მ. ნახევარი წლით 4 მ.

ვსთხოვთ ხელის მომწერლებს თუ ჟურნალი „ნაკადული“ არ მისდით, ერთი თვის განმავლობაში გვაცნობონ და ადრესის გამოცვლა დროზე შეგვატყობინონ.

ხელის მოწერა შეიძლება

ტფილისში — „ნაკადულის“ რედაქციაში, ზუბალაშვილის სახლი, გოლოვინის პროსპ. № 8. Редакция „Накадули“, Головинский пр. № 8, შემოსასვლელი დავითის ქუჩიდან № 2. და წერა-კითხვის გამავრცელებელ საზოგადოების წიგნის მაღაზიაში, სასახლის ქუჩა. ქუთაისში — ისიდორე კვიციანიძესთან, მ. ყაუხჩიშვილთან და თ. მთავრიშვილთან. **სამტრედიისში** — ვლ. ნაცვალაძესთან. — **ფოთში** — თეოფილე კანდელაკთან. **ბათუმში** — კნ. სოფიო ნაკაშიძესთან, ტროფიმ ინასარიძესთან ფოსტაში, და ანასტასია ლომინაძესთან. **ოზურგეთში** და **ლანჩხუთში** — ლეო იმნაძესთან. **თელავში** — ვასო პაატაშვილთან. **ახალციხეში** — კონსტანტინე გვარამაძესთან. **ბაქოში** — ვასილ ახვლედიანთან, ნინო გელაშვილთან და ივანე ელიაშვილთან. **გორში** — ნინო ლომოურთან და ქეთევან ჯაფარიშვილთან. **სოხუმში** — კნ. მარიამ ანჩაბაძესთან. **ქიათურაში** — ივანე გომელაურთან. **განჯაში** — ბ. ამბოქაძესთან. **ერევანში** — კ. ოღიშარიანთან. **სიღნაღში** — ნ. ახმეტელაშვილთან. **ყარსში** — ივ. საათაშვილთან. **ალექსანდროპოლში** — ს. შატბერაშვილთან. **ნახიჩევანში** — სამსონ მარჯანიშვილთან. **ხონში** — მ. ი. ჭავჭავაძესთან. **რაქაში**. — მასწავლებ. ილია გოგიასთან.

რედაქტორი ნინო ნაკაშიძე.

გამომცემელი თავ. პავლე იოსებისძე თუმანიშვილი.

